

ДЕБЕЛАНКО.

Писмо отъ Патиланча до Смѣхурка.

Драги ми Смѣхурко,

Знаешъ колко много мойта господарка, баба Цоцолана, е къмъ мене строга, лоша и припрѣна. А своето куче майчински милува, все съ млъко го храни, по носа цѣлува. А то едно куче — да го не погледнешъ: кжсо и дебело, на своята стопанка грозотата взело. Тя му вика Мими, а азъ — Дебеланко. Като всѣки глезлю, то вредъ носъ въвира. То веднажъ случайно хапове за сила на стола намира. Безъ да му размисля, всичкитѣ излапва.

Отъ тая засилка бабинъ Дебеланко страшно дебелъ стана. Стигна и замина баба Цоцолана.

Легена Дебеланко — не може да мрждне. Отъ пълнота вече едвамъ-едвамъ диша. Уплаши се много баба Цоцолана. Замаяна ходи, косата си скуби и току нарежда:

— Оле, какво стана! Бабиното Мими! Гледай ше се пръсне! Какъ да му помогна? Божичко, кажи ми!

И насъбра баба врачки и знахари. Нищо не помага. Доктори повика и млади и стари, ала никой помощъ на Мими не даде.

Тогасъ азъ се сътихъ, че лѣкарство зная. Втурнахъ се веднага у съседа Бая.

— Слушай, чичо Байо! Бабинъ Дебеланко толкось дебелъ стана, че отъ пълнотия а-а ше се пръсне! Пиявици, зная, у тебъ се намиратъ. Дай ми ги съ шишето, та нашъ Дебеланка отъ смъртъ да избавя.

— Добре си намислилъ, весель Патилане! — каза чичо Баю. — Отъ това лѣкарство добре ше му стане.